

Sygn. akt VII Ka 561/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie VII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie

Przewodniczący SSO Małgorzata Tomkiewicz

Protokolant st.sekr.sądowy Jolanta Jankowska

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2014 r

sprawy B. K.

obwinionego o wykroczenie z art. 96§3 kw w zw z art. 78 ust 4 i 5 Ustawy Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku II Wydziału Karnego

z dnia 12 lutego 2014 sygn. akt II W 825/13

I.zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II.zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł. tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze oraz 30 (trzydzieści) zł. tytułem opłaty.

Sygn. akt. VII Ka 561/14

UZASADNIENIE

B. K. został obwiniony o to, że od 27 października 2012 roku do dnia 18 lipca 2013 roku w miejscowości M. nie wskazał osoby, której w dniu 27 lipca 2012 roku o godz. 12:19:41 w miejscowości K., Gmina M. (...)(...) powierzył do kierowania pojazd marki R. o numerach rejestracyjnych (...). Kierujący tym pojazdem jadąc z prędkością 75 km/h przekroczył dozwoloną prędkość o 25 km/h. Brak informacji, aby pojazd został użyty wbrew jego woli, to jest o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy prawo o ruchu drogowym

Sąd Rejonowy w Giżycku wyrokiem z dnia 12 lutego 2014 roku w sprawie o sygn. akt II W 825/13 orzekł:

I. Obwinionego B. K. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, przy czym za czas jego popełnienia przyjął okres od 29 października 2012 roku do 18 lipca 2013 roku i za to na zasadzie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw skazał go na karę grzywny w wysokości 150 złotych;

II. Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi w wysokości 100 złotych.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł obwiniony, zaskarżając je w całości. Skarżący zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw oraz 410 kpk w zw., z art. 82 kpw, poprzez wydanie orzeczenia w oparciu na niepełnych i dowolnych ustaleniach co do istoty sprawy, a zatem niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności, art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw, poprzez tłumaczenie wszelkich wątpliwości na

niekorzyść obwinionego, podczas gdy prawidłowe zastosowanie wskazanych przepisów doprowadziłoby do wniosku, iż obwinionego należało uniewinnić. Skarżący zarzucił także naruszenie prawa materialnego, tj. art. 78 ust. 4 i 5 ustawy prawo o ruchu drogowym poprzez uznanie, że straż gminna może występować z wnioskiem o ukaranie za popełnione wykroczenia za naruszenie powyższego przepisu, podczas gdy straże gminne nie posiadają takiego uprawnienia. Ponadto wskazał na błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że czyn został popełniony w okresie od 29 października 2012 roku do 18 lipca 2013 roku., podczas gdy do jego popełnienia mogło dojść jedynie w okresie od 29 października 2012 roku do dnia 5 listopada 2012 roku.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzuczonego we wniosku o ukaranie wykroczenia, ewentualnie o uchylenie go i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu braku uprawnień straży gminnych, gdyż jego uwzględnienie skutkowałoby stwierdzeniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 kpk.

Występujące we wskazanej kwestii wątpliwości, przejawiające się między innymi w rozbieżnym orzecznictwie zarówno sądów powszechnych jak i Sądu Najwyższego, skutkowały podjęciem przez Skład Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego Uchwały z dnia 30 września 2014 roku o sygn. akt. I KZP 16/14, której nadano moc zasady prawnej. Rozstrzygnięto w niej, że straże gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 kodeksu wykroczeń. Sad Najwyższy rozważył szereg argumentów przemawiających za przeciwstawnymi stanowiskami i w uzasadnieniu obszernie wyjaśnił, dlaczego uznał, że strażom gminnym przysługują uprawnienia do kierowania wniosków o ukaranie w sprawie o wykroczenie z art. 96 § 3 kw. W konsekwencji niecelowym byłoby powielanie w niniejszym uzasadnieniu przytoczonych tam wywodów, a ograniczyć należy się jedynie do stwierdzenia, że Sąd Okręgowy zawarty w tej uchwale pogląd podziela.

Przechodząc do zarzutów naruszenia prawa procesowego, stanowiącego w istocie kwestionowanie ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej instancji, nie sposób ich podzielić. Wobec braku uzasadnienia wskazanych zarzutów oraz wskazania w których konkretnie zachowaniach Sadu Rejonowego skarżący dopatrywał się oparcia orzeczenia na niepełnych i dowolnych ustaleniach, oraz gdzie stwierdził istnienie nie dających się usunąć wątpliwości, które tłumaczone miałyby być przez Sąd Rejonowy na niekorzyść obwinionego, należało uznać, że zarzut ten w istocie stanowi niepopartą logiczną argumentacją negację sprawstwa obwinionego. Biorąc jednak przy tym pod uwagę, że obwiniony jako podmiot nie będący oskarżycielem publicznym, obrońcą lub pełnomocnikiem nie ma obowiązku wskazywania zarzutów stawianych rozstrzygnięciu oraz sporządzania uzasadnienia środka odwoławczego, Sąd Okręgowy z urzędu dokonał kontroli instancyjnej orzeczenia pod kątem wszystkich uchybień z art. 438 kpk. Tym niemniej tak przeprowadzona weryfikacja orzeczenia Sadu Rejonowego nie pozwala na stwierdzenie w nim uchybień, które mogłyby skutkować zmianą bądź uchyleniem tego wyroku. Zebrane w sprawie dowody, w szczególności w postaci notatki urzędowej – raportu z popełnionego wykroczenia (k. 1), oświadczenia T. K., w którym wskazał B. K. jako osobę, której powierzył pojazd (k. 3) oraz poświadczenia odbioru korespondencji (k. 6) pozwoliły na ustalenie stanu faktycznego w sprawie, zgodne z przepisami procedury oraz zasadami logiki i prawidłowego rozumowania. Nie ujawniły się przy tym okoliczności, które mogłyby wskazywać na wyłączenie winy obwinionego – jest on osobą dorosłą, brak danych by w czasie popełniania czynu był niepoczytalny bądź też znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Wobec braku uzasadnienia ostatniego z zarzutów, Sąd Okręgowy może jedynie przypuszczać, że motywowany jest on faktem, iż w wezwaniu (k.5) oznaczono termin 7 dni na uczynienie zadość obowiązkowi z art. 96 § 3 kw. Nie można jednak tracić z pola widzenia zasadniczego celu regulacji art. 96 § 3 kw, którym jest ustalenie rzeczywistego sprawcy wykroczenia pierwotnego, w niniejszym przypadku z art. 92a kw. W efekcie aż do złożenia przez straż gminną wniosku o ukaranie, którym zakreślono zarzut ustalając ramy czasowe czynu, obwiniony mógł wypełnić obowiązek z art. 96 §

3 kw, wskazując uprawnionemu organowi osobę, której pojazd powierzył w dniu 27 lipca 2012 roku. Skutkiem tego należało uznać, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił datę popełnionego wykroczenia.

Na marginesie rozważań wypadało również nadmienić, że kwestia ustalenia daty końcowej czynu jest z punktu widzenia odpowiedzialności za zarzucone wykroczenie kwestią drugorzędą.

Sąd odwoławczy nie stwierdził przy tym istnienia uchybień z art. 439, 440 i 455 kpk, które skutkowałyby rozpoznaniem sprawy poza granicami środka odwoławczego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonego orzeczenia.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł w punkcie II wyroku. Z uwagi na fakt, że w sprawie apelacja została wniesiona jedynie przez obwinionego i nie została uwzględniona, winien on ponieść koszty procesu na zasadach ogólnych. W konsekwencji Sąd Okręgowy na podstawie art. 118 § 1 i 4 kpw w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed sądem drugiej instancji oraz 30 złotych tytułem opłaty.